

Επιχείρηση «ανθρωπισμού» σε σαθρά εδάφη...

Για τα τελευταία γεγονότα στο πάρκο Τρίτση

Δευτέρα 29/2/16 πρωί - κατόπιν έκτακτου δημοτικού συμβουλίου το βράδυ της Κυριακής, παρόντος και του γ.γ. μεταναστευτικής πολιτικής Β. Παπαδόπουλου - οι ερπύστριες των μηχανημάτων του στρατού αλλά και οχήματα του δήμου Ιλίου για κάθε χρήση (ως ένας άλλος στρατός), εισβάλουν σε χώρο εντός του πάρκου Τρίτση για να φτιάξουν «καταυλισμό προσωρινής εγκατάστασης προσφύγων». Το σημείο που επιλέχτηκε ήταν μακριά από την εμπορευματοποιημένη ζώνη του πάρκου, ώστε να μη διαταραχτεί η κανονικότητα της καταναλωτικής ροής, αλλά και εντός «αστικού ιστού», παίζοντας στα όρια σχετικά με τις διακηρυγμένες προθέσεις τους, να στοιβάξουν τους ανθρώπους αυτούς μακριά από τον ντόπιο πληθυσμό. Την επομένη ωστόσο, Τρίτη 1/3/16, η επίκληση της «ακαταλληλότητας του εδάφους», οδηγεί σε εισήγηση των μηχανικών αρμόδιας υπηρεσίας του υπουργείου για παύση των εργασιών, ενώ ταυτόχρονα το «ανθρωπιστικό» κράτος αναζητάει νέους «ιδανικούς» χώρους για να ικανοποιήσει τα αιτήματα από πλευράς ε.ε. με αντάλλαγμα μεγάλα κονδύλια, για φραγμό των προσφύγων-μεταναστών και περιορισμό-εγκλωβισμό τους εντός ελληνικού εδάφους. Την ίδια ώρα, περνάει σε επαναπροωθήσεις, ενισχύει την παρουσία της Frontex στα σύνορα, περνάει στη συμφωνία νατοϊκών περιπολιών στο Αιγαίο, με κύρια συνέπεια, ποια άλλη, από την παρεμπόδιση της μετακίνησης των προσφύγων και κατ' επέκταση τον συνεχή πολλαπλασιασμό των πτωμάτων στο απέραντο νεκροταφείο της μεσογείου.

Στην όλη επιχείρηση στο πάρκο τρίτση πρωτοστάτησε ο γνωστός «μνηστήρας» του Ζενέτος, δήμαρχος Ιλίου, άξιος εκφραστής των εμμονών και κυριαρχικών ανταγωνισμών των απανταχού τοπικών αρχόντων, που είδε και εδώ μια ακόμη ευκαιρία να αναγνωριστεί ως ο πλέον αρμόδιος για την τύχη του πάρκου, με σκοπό κάποια στιγμή να του αποδοθεί πλήρως για να συνεχίσει τη φιλετοποίησή του. Ηγήθηκε επίσης όλης αυτής της κουστωδίας των εμετικών ανθρωπιστών που «η ευγένεια της αλληλεγγύης» τους και το «κοινωνικό τους πρόσωπο», περιορίζεται στην εύρεση άμεσων λύσεων στο πάντα «μεγάλο πρόβλημα των προφυγικών ροών», αρκεί βεβαίως οι στοιβαγμένοι «να μας αδειάσουν γρήγορα τη γωνιά». Το ζήτημα ξέβρασε και ορισμένα «ωραία» ακόμα: είδαμε τον επικεφαλής της ΝΔ Ιλίου, Καούκη, σε ρατσιστικό παραλήρημα που θα το ζήλευαν και οι μισάνθρωποι της χ.α. Και το «τιμημένο» ΚΚΕ να ζητάει να μεταφερθούν οι πρόσφυγες στο κάμπινγκ της Βούλας, σαν να πρόκειται για πράγματα... Δεν έλειψαν βεβαίως και τριβές στον τόπο που θα δημιουργούνταν η αποθήκη-ανθρώπων με κάποιους λίγους ρατσιστές-φασιστάκους, που δυστυχώς γι' αυτούς συνάντησαν συγκεντρωμένους αλληλέγγυους/ες των προσφύγων/μεταναστών κι έτσι δεν βρήκαν καθόλου πρόσφορο πεδίο να απλώσουν τα δηλητήριά τους. Από τη μία λοιπόν οι εξόφθαλμα σκατόψυχοι και από την άλλη η γλίτσα των ρεαλιστών-ανθρωπιστών.

Στον απόηχο του συμβάντος, ο Κ. Κάβουρας, δημοτικός σύμβουλος με την υποστηριζόμενη από το σύριζα παράταξη αλληλέγγυα πόλη, μας «ενημερώνει», υπερασπιζόμενος τα κομματικά του συμφέροντα/σχέσεις, ότι η παρουσία του στρατού στις γειτονίες μας έγινε λόγω «...δεδομένης της κρισιμότητας της κατάστασης και της δυνατότητας που έχει ο στρατός να ξεπερνά διάφορα γραφειοκρατικά κολλήματα Σίγουρα, είναι γνωστή από την ιστορία η ιδιότητα του στρατού να ξεπερνά «γραφειοκρατικά κολλήματα», αφού η στρατιωτική μηχανή ειδικεύεται στο να δίνει λύσεις και να ξεπερνά τα όποια πολιτικά-κοινωνικά αδιέξοδα με πραξικοπήματα, πολεμικές επεμβάσεις, απεργοσπαστικές αποστολές, στήριξη της αστυνομίας κ.ά. Η εμπλοκή του στην πολιτική και κοινωνική ζωή δεν μπορεί παρά να ξυπνάει μνήμες συνδεδεμένες με καταστολή και πολύ αίμα. Και η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ είναι από τις λίγες -μεταπολιτευτικά- που επαναφέρει με τόσο απροκάλυπτο τρόπο το στρατό στο προσκήνιο, άλλοτε ως αρωγό του "ανθρωπιστικού κράτους" και άλλοτε ως ρυθμιστή -μεταξύ άλλων- του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης που έχει επιβληθεί στον ελλαδικό χώρο.

Όπως και να 'χει, είτε εδώ, είτε πιο 'κει, όσοι και όσες τόλμησαν και θα τολμήσουν να αφηφήσουν τις προειδοποιήσεις του νεκροταφείου της μεσογείου και να περάσουν ζωντανοί/ές, όσες και όσοι γλύτωσαν τις μαζικές επαναπροωθήσεις, αυτοί που τους παραχωρείται ένα και μόνο δικαίωμα, που δεν είναι άλλο από το «να ξεκουμπιστούν γρήγορα από 'δω», με τετελεσμένο αυτό «των κλειστών συνόρων», θα το πληρώσουν ακριβά στις υποδομές «φιλοξενίας». Των συρματοπλεγμάτων και της αορατότητας. Της καταστολής και του ελέγχου. Της μαζικής στέγασης και της μαζικής σίτισης. Στον αποκλεισμό των κοινωνικών διεργασιών που θα τους έδιναν πραγματικές επιλογές ζωής. Στην αφαίρεση της πιο ακέραιης υπόθεσης: Να ζήσουν, χωρίς καταναγκασμούς.

Οι ζωές μας δεν υποβαθμίζονται σε σχέση με το πόσο κοντά μπορεί να «τοποθετηθούν» οι αιχμάλωτοι αυτού του πολέμου. Οι ζωές μας είναι υποβαθμισμένες με έναν απόλυτο τρόπο για όσο υπάρχουν αιχμάλωτοι. Μέσα από τα στρατόπεδα εκπαίδευσης υπάκουων υποτελών στα οποία γεννιόμαστε, μεγαλώνουμε και ζούμε. Για όσο τα πάρκα - τελευταίοι τόποι ελεύθερης πρόσβασης και συνάντησης που έχουν απομείνει- θα μπορούν να μετατρέπονται σε μια νύχτα σε κάθε λογής στρατόπεδο ή εμπορικό κέντρο. Για όσο θα αναγνωρίζομαστε μέσα από τη δυαδικότητα εμπορεύματος/καταναλωτή, για όσο τις πλατείες θα τις κρατάνε τα τραπεζοκαθίσματα. Μέχρι να γκρεμιστεί το τελευταίο στρατόπεδο κι η τελευταία φυλακή.

Αν μπορούμε να σκεφτούμε κάποια καλύτερη προοπτική για τους εαυτούς μας απ' αυτήν που μας επιβάλλουν οι ισχυροί, με πολέμους, εκμετάλλευση, φτώχεια, παράπλευρες απώλειες κι επίπλαστους διαχωρισμούς, αν μπορούμε να αναγνωρίσουμε τους εαυτούς μας κάτι παραπάνω από έναν στατιστικό αριθμό κι ακόμη χειρότερα, από ένα λάθος, έναν περισσευούμενο, ξέρουμε καλά πως δεν μπορούμε να αφήσουμε καμία και κανέναν απ 'έξω.

Όσον αφορά στους Καούκηδες, Κακούρηδες και λοιπούς καννίβαλους μισαλλόδοξους φασίστες, τους κάθε λογής ρατσιστές που πρόλαβαν να ξεμυτίσουν, η ιστορία υποδεικνύει με πολλά παραδείγματα πώς πρέπει να αντιμετωπιστούν. Θα περάσουμε από πάνω τους.

Γιατί αυτές οι γειτονιές, τα πάρκα, οι πλατείες, είναι και θα μείνουν ανοιχτές για τους πρόσφυγες και μετανάστες, για να βρίσκονται όπου εκείνοι/ες επιθυμούν. Αρκετά με τον ψευδεπίγραφο ανθρωπισμό της αρβύλας, των στρατοπέδων, των καταναγκασμών, των φραχτών. Το ζήτημα των κυνηγημένων είτε από πόλεμο είτε από φτώχεια είναι ζήτημα που πρέπει να το διαχειριστούμε εμείς οι από τα κάτω από κοινού. Είναι δικό μας ζήτημα.

**ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ, ΤΙΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΕΣ,
ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΖΙ
ΑΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ/ΕΣ**

Για την ελευθερία, την ισότητα, την αλληλεγγύη

αυτοδιαχειριζόμενο κατειλημμένο έδαφος - πάρκο Τρίτων

Θεργίτης

χώρος ραδιουργίας κ ανατροπής, Νέστορος & Ευαγγελιστρίας, Ίλιον